

Sygn. akt I CSK 177/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G. B.

przeciwko E. R.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 września 2020 r., sygn. akt I ACa (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), polegającą na „naruszeniu przez sąd II instancji granic rozpoznania apelacji w zakresie niezgłoszonych przez apelującego zarzutów procesowych (art. 378 § 1 k.p.c.).” Powód stwierdził, że w świetle uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 3, poz. 47) Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie nie był uprawniony do uwzględnienia z urzędu zarzutów naruszenia prawa procesowego, których nie zgłosiła pozwana. Tymczasem w praktyce o wyniku postępowania zadecydowało uwzględnienie takich właśnie zarzutów z urzędu.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Obowiązkiem skarżącego powołującego się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wskazanie na zastosowany lub mający zastosowanie w sprawie przepis, który sąd drugiej instancji naruszył w stopniu kwalifikowanym w związku z niezasadnym zastosowaniem lub niezastosowaniem. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest jednak samo w sobie oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

Skonfrontowanie motywów zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza jego tezy o oczywistej zasadności skargi. Sąd Apelacyjny wyjaśnił bowiem, że za zasadny uznaje zgłoszony w apelacji pozwanej zarzut o poczynieniu w sprawie błędnych ustaleń faktycznych, a ich stosowne skorygowanie spowodowało zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości. Wbrew twierdzeniom

skarżącego, w apelacji pozwanej w pkt 1, znajdują się zarzuty odnoszące się do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a w pkt 2 i 3 zarzuty co do sposobu zastosowania w sprawie przepisów prawa procesowego (k. 376-378). Te zarzuty niewątpliwie musiały być zweryfikowane przez Sąd drugiej instancji, a ich zasadność zdeterminowała sposób zastosowania w sprawie prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.